

וְכָל דְיוֹקְנָא דִּילֵיהּ, בֵּיהּ אִשְׁתָּאֵר. כֶּךָ אִמְרָה בְּנִסְתַּת
 יִשְׂרָאֵל, הָא אִתְדַבְּקָנָא כֶּךָ, אַף עַל גַּב דְּאִתְעֵדִי מִינְךָ
 וְאִזִּיל ^(דף רמה ע"א) בְּגִלּוֹתָא. שִׁימְנֵי כַחוּתָם עַל לַבָּךְ, בְּגִין
 דְּיִשְׁתָּאֵר כֶּךָ דְיוֹקְנֵי כֶּךָ, בְּהַאי חוּתָם דְּיִשְׁתָּאֵר כֶּךָ
 דְיוֹקְנֵיהּ, בְּתַהוּא אֲתֵר דְּאִתְדַבְּק בֵּיהּ.

כִּי עֵזָה כַּמְּוֵת אֶהְבָּה, תְּקִיפָא הִיא, בְּפָרִישׁוֹ דְרוּחָא
 מִן גּוּפָא. דְּתַנִּינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ מִטִּי
 לְאַסְתִּלְקָא מִן עֲלָמָא וְחָמִי מַה דְּחָמִי, רוּחָא אִזִּיל
 בְּכָל שְׁיִיפֵי דְגּוּפָא וְסָלִיק גַּלְגְּלוּי, כְּמֵאן דְּאִזִּיל בְּיַמָּא
 בְּלֹא שְׁיִיטִין, סָלִיק וְנָחִית וְלֹא מְהַנְיָא לֵיהּ, אֲתָא
 וְאִשְׁתָּאִיל מִכָּל שְׁיִיפֵי גּוּפָא, וְלִית (להוין) תְּקִיפּוֹ כִּיּוּמָא
 דְּפָרִישׁ רוּחָא מִן גּוּפָא. כֶּךָ תְּקִיפּוֹ דְרַחֲמֵימוֹ דְּכַנְסַת
 יִשְׂרָאֵל לְגַבֵּי קַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, בְּתַקִּיפּוֹ דְמוֹתָא,
 בְּשַׁעְתָּא דְּבַעֵי רוּחָא לְאַתְפָּרְשָׂא מִן גּוּפָא.

לשון הקודש

שְׂאָדָם מַגִּיעַ לְהַסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם וְרוּחָא
 מַה שְׂרוּאָה, הָרוּחַ הוֹלֶכֶת בְּכָל אֵיבְרֵי
 הַגּוּף וְהַגְּלִים עוֹלִים, כְּמִי שֶׁהוֹלֵךְ בֵּינָם
 בְּלִי מְשׁוּטִים, עוֹלָה וְיורֵד וְלֹא מוֹעִיל לוֹ.
 בָּא וְנִפְרָד מִכָּל אֵיבְרֵי הַגּוּף, וְאִין וְלָהּסוֹ
 קָשִׁי כְּמוֹ הַיּוֹם שֶׁנִּפְרָדַת הָרוּחַ מִהַגּוּף.
 כֶּךָ תִּזְקַת הָאֶהְבָּה שֶׁל כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל
 לְקַדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּחֹזֵק הַמְּוֵת בְּשַׁעָה
 שְׂרוּאָה הָרוּחַ לְהַפְרֵד מִהַגּוּף.

רָשָׁם בְּאוֹתוֹ מְקוּם וְלֹא זֶה מִמֶּנּוּ, שְׂכָל
 הָרָשָׁם וְכָל הַדְּמוּת שְׁלוֹ נִשְׁאָר בּוֹ. כֶּךָ
 אִמְרָה בְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל, הָרִי נִדְבַקְתִּי בְּךָ,
 אַף עַל גַּב שְׁזוּתֵי מִמֶּךָ וְהִלְכְתִּי לְגִלּוֹת,
 שִׁימְנֵי כַחוּתָם עַל לַבָּךְ, כֶּךָ שִׁישְׂאָר כֶּךָ
 דְּמוּתֵי כֶּךָ בַּחוּתָם הֵזָה שִׁישְׂאָר כֶּךָ
 דְּמוּתוֹ בְּאוֹתוֹ מְקוּם שֶׁנִּדְבַק בּוֹ.
 כִּי עֵזָה כַּמְּוֵת אֶהְבָּה, תִּזְקָה הִיא,
 כְּפִרְדַּת הָרוּחַ מִהַגּוּף. שְׁשִׁנִּינּוּ, בְּשַׁעָה

קְשָׁה בְּשִׂאול קִנְיָה, כָּל מָאן דְּרַחִים, וְלֹא קִשְׁיִר
 עֲמִיָּה קִנְיָה, לָאוּ רַחֲמֵימוֹתֶיהָ רַחֲמֵימוֹתָא. כִּינּוּן
 דְּקִנְיָה, הָא רַחֲמֵימוֹתָא אֲשֶׁתְּלִים. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא דְּבַעֵי
 בַּר נֶשׁ לְקִנְיָה לְאַנְתְּתִיהָ, כִּינּוּן דִּיתְקִשְׁר עֲמָה
 רַחֲמֵימוֹתָא שְׁלִים, דְּהָא מוּגוּ כְּדָּ לֹא יְהִיב עֵינֵי בְּאִינְתוּ
 אֲתֵרָא. מַהוּ קִשְׁה בְּשִׂאול. אֲלֵא, מַה שִׂאול קִשְׁיָא
 בְּעֵינֵיהוּ דְּחִיבִין לְמִיתָת בֵּיתָה, כְּדָּ קִנְיָה קִשְׁיָא
 בְּעֵינֵיהוּ דְּמָאן דְּרַחִים וְקִנְיָה, לְאַתְפְּרָשָׁא מִרַחֲמֵימוֹתָא.

דְּכָר אֲתֵר, קִשְׁה בְּשִׂאול קִנְיָה, מַה שִׂאול, בְּשַׁעְתָּא
 דְּנִחְתִּין לֹון לְחִיבִיא בֵּיתָה, מוֹדִיעִין לֹון חוֹבֵיָהוּ
 עַל מַה נִּחְתִּין לֵיהָ, וְקִשְׁיָא לְהוּ. כְּדָּ, מָאן דְּקִנְיָה, הוּא
 תָּבַע עַל חוֹבֵיָה, וְחָשִׁיב (נִיא וְחָשִׁיב) כַּמָּה עוֹבְדִין, וְכִדִּין
 קִשְׁוֹרָא דְּרַחֲמֵימוֹתָא אֲתִקְשֵׁר בֵּיתָה.

לשון הקודש

שְׂאוּהָב וּמְקַנָּא לְהַפְרֵד מֵאַהֲבָה.
 דְּכָר אֲתֵר קִשְׁה בְּשִׂאול קִנְיָה – מַה
 שִׂאול, בְּשַׁעְה שְׂמוּרִידִים אֲלֵיהָ אֵת
 הַרְשָׁעִים, מוֹדִיעִים לְהֵם חֲטֵאֵיהֶם עַל
 מַה הוֹרִידוּ אוֹתָם, וְקִשְׁה לְהֵם, כְּדָּ מִי
 שְׂמְקַנָּא, הוּא תוֹבַע עַל חֲטֵאוֹ וּמְחַשֵּׁב
 (וְהוֹשֵׁר) כַּמָּה מַעֲשִׂים, וְאֵז נְקִשֵׁר כּוּ קִשֵׁר
 הָאַהֲבָה.

קִשְׁה בְּשִׂאול קִנְיָה, כָּל מִי שְׂאוּהָב וְלֹא
 קוֹשֵׁר עִמוּ קִנְיָה, אִין אֲהֲבָתוֹ אֲהֲבָה.
 כִּינּוּן שְׂמְקַנָּא, הָרִי הָאַהֲבָה הַשְּׁלֵמָה.
 מִכָּאן לְמַדְנּוּ שְׂצָרִיד אָדָם לְקַנָּא
 לְאַשְׁתּוֹ כְּדִי שִׁיתְקִשֵׁר עִמָּה אֲהֲבָה
 שְׁלֵמָה, שְׁהָרִי מִתוֹד כְּדָּ לֹא יִתֵּן עֵינּוּ
 בְּאַשְׁה אֲחֵרָת. מַה זֶה קִשְׁה בְּשִׂאול?
 אֲלֵא מַה שִׂאול קִשְׁה בְּעֵינֵי הַרְשָׁעִים
 לְרַדָּת אֲלֵיו, כְּדָּ קִנְיָה קִשְׁה בְּעֵינֵי מִי

רְשָׁפִיָּה רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ. מִאֵן שְׁלֵהֶבֶת יָהּ,
 דָּא שְׁלֵהוּבָא דְאֵתוּקְדָא וְנִפְקָא מִגּוֹ שׁוּפְרָא,
 דְאִיהוּ אֲתֵער וְאוּקִיד, וּמֵאֵן אִיהוּ, שְׁמַאלָא. הָדָא
 הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ב) שְׁמַאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי. דָּא
 אוּקִיד שְׁלֵהוּבָא דְרַחֲמֵימוּ דְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְגַבֵּי קַדְשָׁא
 בְּרִידָא הוּא.

וּבְגִינֵי כָף, (שיר השירים ח) מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת
 אֶת הָאֲהָבָה. דְהָא כִּד אֲתֵי יְמִינָא דְאִיהוּ
 מִיָּם, אוּסִיף יְקִידוֹ דְרַחֲמֵימוּתָא, וְלֹא כְבִי שְׁלֵהוּבָא
 דְשְׁמַאלָא, כְּמָא דְאֵת אָמַר וְיְמִינוֹ תְחַבְּקֵנִי, הֵאֵי אִיהוּ
 מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהָבָה, וְכֵן כְּלָא
 כְּהֵאֵי גְוֹנָא.

עַד דְהוּוּ יְתִבֵי, שְׁמַעוּ קְלִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְהָהּ
 אֲתֵי בְּאוּרְחָא, הוּא וְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק.

לשון הקודש

את האהבה. שהרי בשבא הימין שהוא
 מים, מוסיף שרפת האהבה, ולא
 נכבדה שלהבת השמאל, כמו שנאמר
 וימינו תחבקני, זהו מים רבים לא יוכלו
 לכבות את האהבה, וכן הפל בגון הזה.
 עד שהיו יושבים, שמעו את קולו של
 רבי שמעון שהיה בא בדרך, הוא ורבי
 יהודה ורבי יצחק. התקרב למערה,

רשפייה רשפי אש שלהבת יה, מה זה
 שלהבת יה? זו שלהבת שבוערת
 ויוצאת מתוך שופר שהוא מתעורר
 ושורף, ומיהו? השמאל. זהו שפתוב (שיר
 ש) שמאלו תחת לראשי, זה שורף
 שלהבת של האהבה של כנסת ישראל
 אל הקדוש ברוך הוא.
 ולכן (שם ח) מים רבים לא יוכלו לכבות

קָרִיב לְמַעְרְתָּא, נִפְקוּ רַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי אֲבָא. אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכּוֹתְלֵי דְמַעְרְתָּא תְּמִינָא דְשְׁכִינְתָּא
 הָכָא. יָתְבוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמַאי עֲסָקִיתוּ. אָמַר
 רַבִּי אֲבָא, בְּרַחֲמֵימוֹתָא דְכֻנְסַת יִשְׂרָאֵל לְגַבֵּי קַדְשָׁא
 בְּרִידָא הוּא, וְרַבִּי אֱלֶעָזָר פְּרִישׁ הָאִי קָרָא בְּכֻנְסַת
 יִשְׂרָאֵל, שִׁימְנֵי כַּחוֹתָם עַל לְבָבָא וְגו'. אָמַר לִיהִי
 אֱלֶעָזָר בְּרַחֲמֵימוֹ עֲלָאָה וְקִשְׁרֵי דְתַחֲבִיבוֹתָא אִסְתַּכְּלֵת.
 אֲשַׁתִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁעָתָא. אָמַר, בְּכַל אֶתְר
 בְּעֵינָא שְׁתִּיקוּ, בַּר שְׁתִּיקוּ דְאוּרִייתָא.
 גִּינּוּזָא חָדָא אֵית לִי גִינּוּזָא, וְלֹא בְעֵינָא דִּיתְאֲבִיד
 מִגִּינּוּכֵי, וְהִיא מְלָה עֲלָאָה, וְאֲשַׁכְּחָנָא לָהּ בְּסַפְרָא דְרַב
 הַמְנוּנָא סָבָא.

תָּא חַיִּי, בְּכַל אֶתְר דְּכוּרָא רְדִיף בְּתַר נוֹקְבָא,
 וְאֲתַעַר לְגַבְהַ רַחֲמֵימוֹתָא, וְהָכָא אֲשַׁכְּחָנָא, דִּהִיא

לשון הקודש

שְׁתִּיק רַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי אֲבָא. אָמַר, בְּכַל
 מְקוּם אֶרֶץ שְׁתִּיקָה, חוּץ מִשְׁתִּיקָה שֶׁל
 הַתּוֹרָה. גִּינּוּזָה אַחַת יֵשׁ לִי גִנּוּזָה, וְאֵינִי
 רוֹצֵה שְׁתֵּאבִיד מִכֶּם, וְהִיא דְבַר עֲלִיוֹן,
 וּמַצְאֵתִי אוֹתוֹ בְּסַפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא
 הַזֶּה.

בָּא רָאָה, בְּכַל מְקוּם הַזֶּה רֹדֵף אַחַר
 הַנּוֹקְבָה וּמַעֲוֵר אֵלֶיהָ אַהֲבָה, וְכֹאֵן
 מַצְאֵנִי שֶׁהִיא מַעֲוֵרָת אַהֲבָה וְרוֹדֵפֶת

יָצְאוּ רַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי אֲבָא. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, מִכּוֹתְלֵי הַמַּעְרָה רְאִיתִי שְׁשִׁכְנִיהָ
 כָּאֵן. יָשְׁבוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמָה
 עֲסָקְתֶּם? אָמַר רַבִּי אֲבָא, בְּאַהֲבַת
 כֻּנְסַת יִשְׂרָאֵל לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וְרַבִּי אֱלֶעָזָר פְּרִישׁ פְּסוּק זֶה בְּכֻנְסַת
 יִשְׂרָאֵל, שִׁימְנֵי כַּחוֹתָם עַל לְבָבָא וְגו'.
 אָמַר לוֹ, אֱלֶעָזָר, בְּאַהֲבָה עֲלִיוֹנָה וְקִשְׁר
 הַתַּחֲבִיבוֹת הִסְתַּכְּלֵת.

אתַעֲרַת רְחִימוֹתָא וְרַדְפָּה אֲבִתְרִיהּ, וְאוֹרְחִיהּ דְעֵלְמָא,
 דְלִית שְׁבָחָא דְנוֹקְבָא, לְמַרְדַּף בְּתַרְיָה דְדִכְוָרָא. אֵלָא,
 מְלָה סְתִימָא הִיא, וּמְלָה עֲלָאָה דְבִי גִנְזִיָא דְמִלְפָּא.
 תָּא חֲזִי, תְּלַת נְשָׁמְתִין אֵינּוּן, וְאֵינּוּן סְלִקוּן בְּדַרְגִין
 עֲלָאִין יְדִיעוּן, וְעַל דְאֵינּוּן תְּלַתָּא אַרְבַּע אֵינּוּן.
 חַד נְשָׁמְתָא עֲלָאָה דְלָא אֲתַפְּס, וְלָא אֲתַעֲרַ בִּיהּ
 גִּזְבָּרָא (ס"א ג' ע"א) דְקַרְטִיטָאָה עֲלָאָה, כָּל שְׁכֵן תְּתַאָּה.
 וְהֵאֵי נְשָׁמְתָא לְכָל נְשָׁמְתִין. וְהוּא סְתִים, וְלָא אֲתַגְלִיא
 לְעֵלְמִין, וְלָא אֲתִידַע, וּכְלָהוּ בִיהּ תְּלִיין.

וְהֵאֵי אֲתַעֲטַף בְּעֵטוֹפָא דְזִהְרָא דְכַרְמִלָא, (נ"א דְבְדוּלְחָא)
 בְּגוּ זְהִירוֹתָא וְנָטוּף טַפִּין טַפִּין מַרְגְּלָאִין
 וְאֲתַקְשְׁרוּ בְּלָהוּ כְחַד, בְּקִשְׁרִין דְשִׁיפִי דְגוֹפָא חַד.
 וְהוּא אָעִיל בְּגִנְזִיָּהּ, וְאַחֲזִי בְהוּ עֲבִידְתִּיהּ. הוּא וְאֵינּוּן
 חַד הוּא, וְלִית בְּהוּ פְרִישׁוּ. הֵאֵי נְשָׁמְתָא עֲלָאָה
 טְמִירוּ דְכִלָּא.

לשון הקודש

התחתון. וזו נשמה לכל הנשמות, והיא
 נסתרת ולא נגלת לעולמים ולא
 נודעת, וכלם בה תלויות.

וזו מתעטפת בעטוף של זהר הפרמל
 ושל הדולחן בתוך הזוהר, ונוטף טפות
 טפות מרגליות, ונקשרים כלם באחד,
 כמו הקשרים של איברי גוף אחד, והוא
 נכנס לתוכם ומראה בהם מעשיו. הוא

אחריו, ודרך העולם שאין שבת הנקבה
 לדרך אחרי הזכר, אלא דבר נסתר
 הוא, ודבר עליון מבית גנזי המלך.

בא ראה, שלש נשמות הן, והן עולות
 בדרגות עליונות ידועות, ועל שהן
 שלש - הן ארבע. אחת נשמה עליונה
 שלא נתפסת ולא מתעורר בה הגזבר
 והגנו של האוצר העליון, כל שכן

נְשַׁמְתָּא אַחְרָא, נּוֹקְבָא דְמַטְמָרָא בְּנֵי חֵילָהָא, וְהִיא

נְשַׁמְתָּא לְהוּ, וּמְנִיַּהּוּ אַחֲדָא (דף רמה ע"ב)

נּוּפָא, לְאַחֲזָאָה בְּהוּ עֵבִידְתָּא לְכָל עֲלָמָא. כְּנּוּפָא

דְּאִיהוּ מְאָנָא לְנְשַׁמְתָּא, לְמַעְבַּד בֵּיה עֵבִידְתָּא. וְאַלִּין

כְּנּוּנָא דְאִינוּן קְשִׁירִין טְמִירִין דְלַעֲיָלָא.

נְשַׁמְתָּא אַחְרָא, הִיא נְשַׁמְתְּהוּן דְּצַדִּיקֵיָא לְתַתָּא.

נְשַׁמְתְּהוּן דְּצַדִּיקֵיָא אַתִּין מְאִינוּן

נְשַׁמְתִּין עֲלָאִין, מְנַשְׁמְתָּא דְנוֹקְבָא, וּמְנַשְׁמְתָּא

דְּדְכוּרָא. וּבְגִין כֵּן, נְשַׁמְתִּין דְּצַדִּיקֵיָא עֲלָאִין, עַל כָּל

אִינוּן חֵילִין וּמְשַׁרְיִין דְלַעֲיָלָא.

וְאִי תִימָא, הָא עֲלָאִין אִינוּן מְתִירִין סְטִירִין, אִמָּאִי

נְחַתִּין לְהֵאֵי עֲלָמָא, וְאִמָּאִי אִסְתְּלִקוּ מִנִּיהּ.

לְמַלְפָּא דְאַתִּיילִיד לִיְהִי בֵּר, שְׂדֵר לִיְהִי לְחַד כְּפַר

לְמַרְבָּה לִיְהִי, וּלְגַדְלָא לִיְהִי עַד דִּיתַרְבִּי (לִיָּה), וְיִזְלַפּוּן

לשון הקודש

למטה. נשמות הצדיקים באות מאותן נשמות עליונות, מנשמת הנקבה ומנשמת הזכר, ולכן נשמות הצדיקים הן עליונות על כל אותם התולדות והמחנות שלמעלה.

ואם תאמר, הרי הם עליונים משני צדדים, למה ירדו לעולם הזה ולמה הסתלקו ממנו? למלך שגולד לו בן, שלח אותו לכפר אחד לגדלו, ולגדל

והם אחד הם, ואין בהם הפרדה. זו נשמה עליונה טמירה של הכל.

נשמה אחרת נקבה נסתרת בתוך חילוקיה, והיא נשמה להם, ומהם אחוז הגוף להראות בהם מעשיה לכל העולם, כמו גוף שהוא כלי לנשמה לעשות בו מעשה, ואלה כמו אותם הקשרים הטמירים שלמעלה.

נשמה אחרת היא נשמת הצדיקים

לִיָּה אֲרֵחֵי דְהִיכְלָא דְמַלְכָּא. שְׁמַע מַלְכָּא דְהָא בְּרִיָּה
 רַב וְאַתְרַבִּי. מַה עֲבַד בְּרַחֲמֵינוּ דְבְּרִיָּה, מְשַׁדֵּר לָהּ
 לְמַטְרוֹנִיתָא אֲמִיָּה בְּגִינִיָּה, וְאַעִּיל לְהִיכְלִיָּה, וְחַדִּי
 עֲמִיָּה כָּל יוֹמָא.

כִּךְ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֹלִיד בַּר בְּמַטְרוֹנִיתָא, וּמְאִי
 אִיהוּ, נְשֻׁמְתָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, שִׁדֵּר לִיָּה לְכַפֵּר,
 לְהֵאֵי עֲלָמָא, דִּיתְרַבִּי בֵּיתָה, וְיִזְלָפוֹן לִיָּה אֲזַרְחֵי
 דְהִיכְלָא דְמַלְכָּא. כִּיּוֹן דִּידַע מַלְכָּא דְהָא בְּרִיָּה
 אֲתְרַבִּי בְּהֵאֵי כַפֵּר, וְעֵידוֹן הוּא לְמִיִּיתֵי לִיָּה לְהִיכְלִיָּה.
 מַה עֲבַד בְּרַחֲמֵינוּ דְבְּרִיָּה, מְשַׁדֵּר לְמַטְרוֹנִיתָא בְּגִינִיָּה
 וְאַעִּיל לִיָּה לְהִיכְלִיָּה. נְשֻׁמְתָא לָּא סְלָקָא מֵהֵאֵי
 עֲלָמָא, עַד דְּאֲתַת מַטְרוֹנִיתָא בְּגִינָה, וְאַעִּילַת לָהּ
 בְּהִיכְלָא דְמַלְכָּא, וְיִתִּיבַת תַּמּוֹן לְעֲלָמִין.

לשון הקודש

המלך. כיון שיודע המלך שהרי בנו
 גדל בכפר הזה וזמן הגיע להביאו
 להיכלו, מה עשה באהבת בנו? שולח
 את הגבירה בשבילו ומכניס אותו
 להיכלו. הנשמה לא עולה מן העולם
 הזה עד שבאה הגבירה בשבילה,
 ומכניסה אותה להיכל המלך, ויושבת
 שם לעולמים.

אותו עד שיגדל וזו, וילמדו אותו דרכי
 היכל המלך. שמע המלך שהרי בנו גדל
 והתגדל, מה עשה באהבת בנו? שולח
 לו את הגבירה אמו בשבילו, ומכניסו
 להיכלו, ושמת עמו כל היום.

כך הקדוש ברוך הוא הוליד בן
 מהגבירה, ומיהו? זו נשמה עליונה
 קדושה. שלח אותה לכפר, לעולם הזה,
 שתתגדל בו וילמדו אותה דרכי היכל